

JANO LEHTI

10
NUMERO

RUNO: Katariina Vuorinen

Luonnollinen tanssi

Mitä sinä mariset, kaikki on nyt syöty

luut imetty, kohtu tyhjä, kivekset tyhjät

mitä kuulostelet, sydämet tahdistuvat

vaikka emme tahtoisi, yksinäinen kuu vie maan mukana

avokadon siemen on heitetty portaisiin, mangon siemenellä päivän leipä

tiet vyyhtiytyvät meissä kuin lupaukset, sateen jatkuessa kaikki on hilpeää

kunnes maisema katoaa luomen esirippuun, iho vuotaa kuin jumalat

näin juoksemme kuistin poikki ja heittäydymme toisiimme

luonto asettaa uuden pihan puiden kaaduttua

katso, mansikkapiha, katso, mesimarjaniitty

ihme katsoo meitä verhon raosta kulkunen kilisten

niin kuin kumpikaan ei halua varjojen haalistuvan, zeniitin putoavan
liekinnielijän ja päälläänseisojan hyväilyihin,
kellokukkien yön vaihtuvan koviin patjoihin
avariin komeroihin, talojen ikuiseen väsymykseen
niin kuin kytevä suu haluaa jatkuvaa rakkautta, kuinka se vaihtuu
kohteestaan kerta kerralta,
näin veden yli ei tule pysyvästi kukaan, kaikki on liikettä
ilman eleissä, kuikat, sukellus, etäisyys ja yhtä aikaa
taas pinnassa, niin kuin luonto laskee kädet muistoihin joita emme kokeneet
ja huokokset ovat valmiina kuin lummemyrsky, aamulla
sydän on valmiina kaikille, siksi pidämme toisistamme nyt
pihan ulvonnasta ukkosen tiukoissa kourissa, kun peili tietää seuraavista huviloista

laukussa aukeaa tummunut vaate joka puetaan huomenna
ja poutaa kiertävät unet laskostuvat kuin viimeiset liinat,
rauhattomuus talvisateiden jatkuessa

vääjäämättömyys rakkauden jatkuessa

kun vuodet katoavat syliin, muutumme, keinumme

avaamme hedelmät hehkumaan auringossa: katso, kultaa, veitsi, miten helppoa on kaikki.